

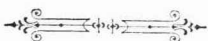

ΜΗ ΖΗΛΕΥΗΣ

Ρωτώ τὸ γλυκοχάραγμα μὲ στίβη πονεμένα
 ἂν ἄλλη τὸν ἀγάπησε πλειότερ' ἀπὸ 'μένα
 'Ρωτώ τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς ὅταν γλωμὸ προβάλλει
 ἂν ἤϊρ' ἄλλου θερμότερη ἀπ' τῆ 'δική μ' ἀγκάλη
 'Ρωτώ τὰ δένδρα, τὰ βουνά, τοῦ κάμπου τὰ λουλούδια
 ἂν τοῦ 'πλεξε ποτὲ καμμιά γλυκύτερα τραγοῦδια
 Τὸ ἀϊθρονάκι 'ρώτησα, ποῦ μεσ' τὰ φ'λλα ψάλλει
 ἂν 'κτύπησε ποτὲ καρδιά γιὰ 'καίνον τόσο ἄλλη
 Τὴ θάλασσα ἐρώτησα, κι' αὐτὴ τὴν τρικυμ'ία
 ἂν τὸν ἐπόνεσε ποτέ, ὡσὰν ἐμέ, καμμιά.
 'Ὅχι, μ' ἀποκριθῆκανε χαρούμεν' ἕνα ἕνα
 μ' ἄλλην ποθεῖ πλειότερο ἐκείνος ἀπὸ 'σένα...
 Ναι ἄλλην μωὸ 'ψιθύρισε τοῦ φεγγαριοῦ μί' ἀγ'τ'ῶδα
 πλὴν μὴ σηλεύης, προτιμῶ τὴν ψίλην τοῦ πατρίδα.

1886

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τί πέ μου σὺ μελαγχρινὴ μὲ τὰ μαλλιά τὰ μαῦρα
 ποῖς ἄγγελος σ' ὄφλησε τὰ τρυφερά σου χεῖλη
 κ' εἶν' ἀναμμένα σὰ φωτιά καὶ κόκκινα σὰν αἶμα;
 Ποιά νύχτα σ' ἀποκίμησε κ' ἔθαψε τὰ μαλλιά σου
 κι' ἀνταριασμένα φαίνονται σταῖς πλάταις σου χυμένα;
 κι' ἀκόμα ποῖδ' καλόβουλο γιὰ σένα περιστέρι
 τὴ κατάσπρη τοῦ τραχηλίου φέρεσε ἴς τὸ λα μὸ σου;
 καὶ ποῖδ' λ' υλοῦδι νά κοψεῖ τὴν ἄνοιξί μιά 'μέρα
 κ' ἐβῆσαν τὰ χέρρια σου χιονάτα σὰν τὸ κρίνο;

Ὅυτ' ἄγγελος ἐφίλησε τὰ κόκκινά μου χεῖλη
 οὔτε θαμμένα τ' ἄγω 'γὼ τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά μου,
 κι' ἂν ὁ λαίμψ, τὰ χέρριά μου σοῦ φαίνονται χιονάτα
 μὲ χιόνι μὲ κρυὸ νερὸ τὰ βρέγν' κάθε 'μέρα'
 κι' ἐκείνα τὰ καλόβουλα ποῖδ' λέγει περιστέρι
 τὴν ἄσπρη τοῦς τὴ τραχηλίου τὴν ἔχουσε στολίδι
 καὶ δὲ τὴ δίνουσε σ' ἐμέ' κι' ὁ χιονισμένος κρίνος
 κρατεῖ τὴν ὀμορφάδα τοῦ περὶφανος, δρασάτος
 γιὰ νά τὴ δώσῃ χάρισμα σὲ σένα παλληγκάρι.

Περὶ φανή μελαγχρινή μ' ἐμένα μὴ θυμώνης
 κι' ἐγὼ γιατί θιαμάχτικα τῆ τόσῃ ὀμορφίᾳ σου
 ξεθάραψα καὶ σῶριξίς δυὸ λόγια τῆς ἀγάπης·
 κι' ἂν ἦνε κ' ἔχῃ σγῶρισι πέ μου το ν' ἀνασίνω,
 καὶ πάλαι κι' ἂν βαργώμησες νὰ πιάσω τῆ καρδιά μου.

Το' ἀγάπης λόγια ἡ ὀμορφιά πολὺ συχνὰ τ' ἀκούει
 μᾶλκι κλεισιμένη τῆ καρδιά καὶ σφαλιστὰ τὰ μάτια,
 μονάχα παλληκάρι μου τὸ δρόμο σου ξεκίνα
 κι' ἄφες κ' ἐμέ 'σ τὸ σπήτι μου γοργά-γοργά νὰ πῶ,
 γιατί ἔχω μά α 'ς τὴν αὐλή, κι' ἀφέντι μίσο τὸ δρόμο
 ποῦ καρτεροῦν τὸ διάβα μου, ποῦ καρτεροῦν ἐμένα.

Σ' ἀρίνω 'γαὶ μελαγχρινή·—φεύγει τὸ παλληκάρι
 κι' ἐκεῖν' ἀργά 'ς τὸ σπήτι τῆς, ἀργά πολὺ πηγαίνει
 θρίσκει τὴ μάνα 'ς τὴν αὐλή, 'σ τὸ δρόμο τὸ πατέρα.
 — Γιάννα πῶς ἦρτες ἐπὶ ἀργά; ποῖος σῶκρενε 'ς τὸν δρόμ ;
 — Ἡῦρα τῆ φιλενάδα μου ποῦ μάζευε χορτάρι
 κ' ἐκεῖνη ἐκαρτέρεσα κι' ἀργήσαμε λιγάκι.
 — Γιάννα σ' ἐμέ τὰ μάτια σου τὸ ψέμμα μαρτυρᾶνε·
 — Μάννα, σὰ θεὸς νὰ σοῦ τὸ πῶ, σ' ἀνοίγω τῆ καρδιά μου
 Μ' ἤρε τοῦ Κώστα τὸ παιδί, ὁ Γιάννος ὁ λεβέντης
 καὶ μούπε λόγια τῆς καρδιάς καὶ λόγια τῆς ἀγάπης.
 — Ἀφέντρα καὶ καρίτσι μου τῆς γνώμης σου σὺν εἶνε
 πέ μου νὰ κρᾶξω τὸ παππὰ τὸ γάμο σου νὰ σώσω.

Περνᾷ ἡ πρώτη ἀνοιξί, φεύγει τὸ πρῶτο χιόνι
 ξαναγορῶζου τὰ πουλιά, ὁ κόσμος ξανανοῖνει,
 κρυφαῖς ματιαὶ σκορπίζονται ἀπὸ χαρὰ γεμάταις
 καὶ κρυφοκουθεντιάζονται τὸ θρόδι ἡ μαυρομάταις,
 ὁ Γιάννος πάντα καρτερεῖ τῆ Γιάννα μὲς τῆ θρόσι
 γὰ νὰ τῆς πάρη τὸ φίλι καὶ τῆ καληνοχτίση.
 Καὶ πάλαι φεύγουν τὰ πουλιά κι' ἀργίσει καὶ χιονίσι·
 καὶ πάλ' ἔρχετ' ἡ ἀνοιξί καὶ τῆ χαρὰ χαρίζει
 καὶ ξεμερώνει μίαν αὐγὴ τοῦ Μάϊ μίαν ἡμέρα
 ὁ Γιάννος πέρνει τὴν εὐχὴ τοῦ γέρω του πατέρα
 καὶ μὲ τισφένια μὲ χαραὶς ξεκίνησε καὶ πάει
 τῆ Γιάννα νὰ στεφανωθῆ τῆ κίρη π' ἀγαπάει.
 Εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο!

1886

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

